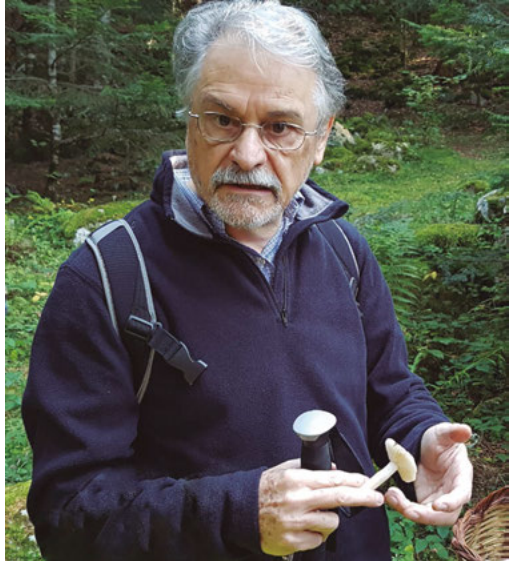

JOSEP GIRBAL i LLADÓ (1946-2022)

El passat 7 d'abril, en Josep Girbal i Lladó moria a Barcelona a l'edat de 75 anys. Micòleg i botànic, però per damunt de tot, una gran persona, apassionada i enamorada de la micologia i de la natura, un gran mestre i naturalista.

Fill de Bescanó (Girona), va cursar els estudis de biologia a la Universitat de Barcelona (UB), i després, l'any 1977, es va incorporar com a professor a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Davant les grans dificultats per poder fer un doctorat en micologia, va optar per fer l'estudi de la flora del Gironès per obtenir el títol de doctor. En doctorar-se, ben aviat va reprendre la seva vocació de micòleg i es va centrar principalment en l'estudi dels fongs fitoparàsits i dels deterioradors dels béns patrimonials, tant els orgànics (fusta i paper) com els inorgànics (pedra, vidre i metall).

Com a micòleg, va ocupar diferents càrrecs a les institucions; va ser director del Grup de Recerca Aplicada al Patrimoni Cultural/Centre Tecnològic per a la Conservació del Patrimoni (GRAPAC/CETEC-patrimoni, UAB; 2004-2012). També va ser Membre de la Comissió Permanent del Consell de Protecció de la Natura (Generalitat de Catalunya; 1998-2016) i President de la Societat Catalana de Micologia durant dos períodes (2008-2012 i 2017-2021).

Durant els molts anys que va ser professor de la UAB, va inspirar i contagiar el seu entusiasme per la micologia i per la botànica a generacions d'estudiants. Va ser un grandíssim naturalista, d'ampli espectre, ja que s'interessava per una gran diversitat d'organismes, a més dels fongs i de les plantes. Els seus deixebles el recorden amb molta estima. El seu despatx sempre estava obert a qualsevol persona. Era un espai càlid amb molts llibres, un ordre peculiar, una tassa de te (que sovint convidava a compartir) i un microscopi que ocupava un espai central. No tenia mai un 'no' per a qualsevol pregunta o proposta que rebia, i sempre trobava solucions i oferia la seva disponibilitat i generositat total i els recursos que li donava el seu vast coneixement.

Quan calia, tenia les paraules justes per encoratjar a deixebles i amics a tirar endavant en els moments difícils, i mirava de transmetre la seva confiança en la capacitat de superar les dificultats dels seus interlocutors.

Com a científic destacava, entre d'altres, per la seva gran perspectiva de visió al camp, de conjunt i de detall. Molts recorden els seus comentaris, com ara: "mira, aquesta planta té com un creixement anormal", o "aquestes taques de les fulles semblen. . .", i fàcilment es podia comprovar que el que li havia cridat l'atenció era una interacció biològica inesperada, la majoria de les vegades provocada per algun fong.

Durant la seva trajectòria professional, va participar en diferents projectes de recerca, com ara Flora Micològica Ibèrica (CSIC), Estudi de les malalties fúngiques de les sureres (DARP, Generalitat de Catalunya), Interacció entre nematodes i *Tuber melanosporum-T. aestivum* en

zones tofonaires (INIA-CICYT) o l'Inventari dels fongs d'Andorra (IEA). Va publicar diferents treballs sobre fongs fitoparàsits, fongs relacionats amb insectes (laboulbenials, tricomicets, entomoforals) o altres invertebrats (nematodes), o sobre temes de biodeterioració causada per fongs. També va publicar treballs florístics i taxonòmics de plantes vasculars i de briòfits del nostre país.

L'any 2008 va accedir a la presidència de la Societat Catalana de Micologia (SCM), de la que va ser soci gairebé des de la seva fundació. Va ocupar el càrrec, en dos períodes, fins a la tardor del 2021. Durant la seva presidència, va promoure la col·laboració de la SCM amb d'altres entitats, com ara el Museu Blau (BCN), la Caixa o l'IRTA (Generalitat de Catalunya). Era una persona de pocs 'no' i sempre tenia un 'sí' engrescador per a noves propostes i projectes. Va ser sempre conciliador davant de les discrepàncies i dels conflictes. Mai va fer sentir incòmode a qui li demanava informació o consell i sempre, amb la paciència i l'educació que el caracteritzava, ajustava el discurs al seu interlocutor.

Per molts ha estat mestre de coneixement i ens hem sentit encoratjats a seguir el seu camí, però també ha estat mestre de vida: ens ha ensenyat a apreciar i a gaudir de la natura en el seu conjunt, que la vida pren un nou sentit en observar la bellesa de fongs, de les flors i de les bestioles, i en tot el que els envolta.

Amb nosaltres quedarà sempre el record de tots els bons i grans moments que vàrem tenir la sort de poder compartir amb ell.

Societat Catalana de Micologia